



HÍVÓ SZÓ

2. ÉVF. 12. SZÁM 2013. SZEPTEMBER
(Alapítási év: 2002)

HITÉLETI HAVILAP



NÉZZ ÉS LÁSS!

„Emeljétek szemeteket az égre, tekintsetek le a földre, mert az ég szétfoszlik, mint a füst, és a föld szétmállik, mint a ruha, lakói pedig úgy elhullnak, mint a legyek. De az én szabadításom örökre megmarad, és igazságom nem rendül meg.”
(Ézsaiás 51,6)

Tudtad, hogy a látást is tanuljuk és egyáltalán nem természetes képességünk, még akkor sem, ha van szemünk? Volt egyszer egy férfi, aki vakon született és nőtt fel, de felnőtt korában az orvosok megállapították, hogy helyre tudják hozni, hogy egészséges legyen. Életében először kinyílt előtte a lehetőség, hogy lásson. Igent mondott a műtetre, ami sikerült is. A családon kívül az orvosok is nagy izgalommal várták, hogy mi fog történni, amikor kinyitja a szemét. Ám, őt is és a várakozókat is csalódás érte. Semmi sem úgy történt, mint a mesékben! Amikor a fény áthatolt a már egészséges pupillákon a szeme tökéletesen működött, nézett, de mégsem látott. Az embereket fáknak hitte, nem tudta megérteni mi az, ami előtte van. Hosszú éveken át próbálták megtanítani arra, hogyan érzékeli a körülötte levő világot, de végül végleg elvesztette látását, pedig a szeme továbbra is tökéletesen működött. Számára már túl késő volt. Amikor megszületünk és nézünk a környezetünk, a kultúránk, a körülöttünk élő emberek szemén és tapasztalatain keresztül tanulunk meg látni. Vagyis azt látjuk csupán, amit megtanultunk értelmezni is. Mit látsz, ha a világra nézel? Mit látsz, ha a csodálatos földet bámulod a benne levő emberekkel? Rész-e látáskultúrának, hogy más szemszögből is megvizsgálod a dolgokat? Mit teszel, ha a Biblia más fénybe helyezi azokat annál, mint amit te gondolsz róluk? Vajon képesek vagyunk-e látni a valóságot úgy, ahogy Isten látja, vagy saját kultúránk annyira átalakított már bennünket, hogy számunkra már késő és mi is vakok vagyunk?

Forrás: www.csendespercek.hu

JÉZUS KRISZTUS MONDJA:

„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom, ahogy a világ adja nektek. Ne nyugtalanodjék szívetek, és ne csüggedjen! Hiszen hallottátok, hogy azt mondtam: Elmegyek, de visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örülnétek annak, hogy az Atyához megyek, mert az Atya nagyobb nálam. Előre megmondtam nektek, mielőtt megtörténne, hogy ha majd bekövetkezik, higgyetek. Már nem sokat beszélek veletek, mert jön a világ fejedelme. Rajtam ugyan nincs hatalma; hogy azonban megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát: úgy cselekszem, amint az Atya meghagyta nekem.”

(Jn. 14,27-31)

RAGADD MEG AZ ÉLETET!

„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.”

(Pál levele az efezusiakhoz 2:10)

„Elmúlt a jó idő, megtört a rend, és néhány mondat, és egy nevetés dallama visszacseng...” (Zorán: Elmúlt a jó idő), ahogy véget ért a nyár, és kezdődik egy újabb szakasza az életnek. Vége a pihenésnek, még ha nem is volt olyan hosszú, mint amilyennek szeretted volna, már elborít a munka, és valahol a szíved mélyén áhítozol az év végi szabadság után. És jönnek újra a kérdések: miért vagyunk itt? Mi értelme ennek az állandó körforgásnak, munkának és pihenésnek, a hónapok, évszakok váltakozásának? Mi értelme az életnek? Isten ma reggel válaszol neked, de talán egy kicsit bővebben, mint ahogy azt várnád. Ő volt az, aki megalkotott téged, és nem vagy a véletlen szüleménye. A világegyetem Ura, a Mindenható akarta, hogy létrejőjj, hogy élj. Az anyag az Ő keze formálásának engedelmességgel állt össze Emberré, de mindezt nem pusztán hobiból tette. Nem céltalan bolyongásból teremtett, nem vaktában lövöldözve született meg pont te, hanem azért, mert különleges terve van veled. Életet adott, hogy élj igazán, hogy légy társ, légy őrizője a testvérednek. Életet adott, és elkészített számtalan jó lehetőséget, jó cselekedetet, melyek rád várnak, hogy Vele véghezvidd őket, és Isten álma valóra váljon. Azért alkotott meg, hogy képviseld Őt itt a földön, hogy élj Emberként minden körülményben, élj úgy, mint aki tudja magáról és a többiekéről is, hogy Isten megismételhetetlen, egyedi, hihetetlenül értékes alkotása.

Hát élj mátol fogva ennek fényében! Élj igazán, élj Istennel, és ragadd meg azokat a lehetőségeket, melyeket Ő készített el csak neked!

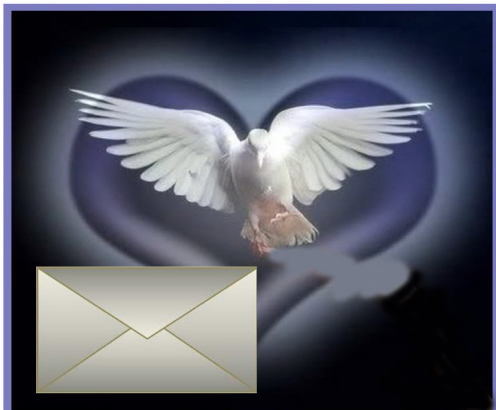
Forrás: www.kegyelem.net



LEVÉL NEKED

Figyeltelek, ahogy ma reggel felkeltél, és reméltem, hogy beszélni fogsz hozzám, még ha csak egy pillanatra is, de megkérdeznéd a véleményemet, vagy megköszönnéd azt a jót, ami tegnap történt veled. De észrevettem nagyon elfoglalt voltál. Egyszer egy ideig várnod kellett 15 percig tétlenül üldögéltél. Aztán láttam, beszélni akarsz velem, de te e helyett telefonhoz rohantál, és felhívtad egy barátod, hogy megtárgyaljátok a legújabb pletykákat. Egész nap türelmesen néztelek. Végsősoron azt hittem, több dolgod volt annál mintsem, hogy szakítani tudtál rám egy kis időt. Észrevettem, hogy ebéd előtt körülnéztél. Talán kínosnak érezted, hogy hozzám szólni, ezért nem hajtottad meg fejed. Mikor három vagy négy asztallal odébb néztél, láttad, amint néhány barátod röviden beszél hozzám, mielőtt enni kezdett. Te nem tetted. Rendben. De még van idő, és remélem, hogy egyszer majd fogsz velem beszélni. Hazamentél. Úgy tűnt, sok dolgod van. Miután néhányat elvégeztél, bekapcsoltad a tévét. Te csak ülsz, és gondolatok nélkül nézed a műsort. Ismét türelmesen vártam, míg tévézés közben megvacsoráltál, de most sem szoltál hozzám. Lefekvéskor, túl fáradtnak látszottál. Jó éjt kívántál a családnak, majd bezuhantál az ágyba és pillanatok alatt el is elaludtál. Ez érthető, mert talán fel sem tudod fogni, hogy én mindig ott vagyok melletted. Türelmesebb vagyok, mint gondolnád. Meg akarlak tanítani arra is, hogy légy türelmes másokkal. Nagyon szeretlek téged, és minden nap várok egy fejbőlintásra, egy imára vagy a szíved hálátelt részére. Nagyon nehéz egyoldalúan beszélgetni. Nos, te ismét felkelsz és én újra várni fogok rád a szeretetemmel. Remélem, ma szánsz rám egy kevés időt.

Legyen szép napod! Barátod, Isten



ÉLETEM ÚTJA

„Azt álmodtam, hogy a tengerparton járok az Úrral, és az égen fölviannak életem egyes jelenetei. Minden jelenetnél két pár lábnyom jelent meg a homokban. Az Úr lábának nyomai és az én lábaimé. Amikor életem utolsó jelenetének képe is kihunyott előttünk, visszanéztem a homokra és észrevettem, hogy életem ösvényén gyakran nem négy, hanem csak két lábnyom mutatkozik. Azt is észrevettem, hogy ez mindig életem mélypontjain, tragikus korszakaimban van így. És megkérdeztem az urat:

- Uram, te azt mondtad nekem, ha én egyszer elhatároztam, hogy követlek téged, akkor te velem jössz minden utamon. De észrevettem, hogy éppen életem leggyötrőbb pillanataiban csak egyetlen lábnyom maradt a homokban. Nem értem miért van az, hogy éppen akkor hagysz el, amikor a legnagyobb szükségem volna rád?

És az Úr válaszolt:

- Drága gyermekem, soha nem hagytalak el a te megpróbáltatásaidban és a te szenvedéseidben. Ahol csak egy pár lábnyomot látsz, ott a karjaimban vittelek."

FELTÉTEL NÉLKÜLI SZERETET

„Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.”

(Lukács evangéliuma 5,32)

Mindnyájunknak szüksége van néha egy barátára, aki törődik velünk, és velünk van a küzdelmeinkben. Kell valaki, akivel beszélgethetünk, aki nem bírálgat minket, hanem feltétel nélkül elfogad és szeret. A Szentírás szerint a vámszedők és a bűnösök elmentek Jézushoz, és egy asztalhoz ültek vele. Jól érezték magukat mellette. Érezték benne a könyörületet és a gyógyítás kegyelmét. Mivel Jézus nemcsak megtisztította, de meg is gyógyította az embereket, a farizeusok és írástudók zúgolódni kezdtek. Azt kifogásolták, hogy Jézus elfogadta a bűnösöket, és együtt evett velük.

Bámulatos! Isten tiszta, szent, szeplőtelen Báránya nemcsak meghallgatta a tisztátalan, gonosz bűnösöket, mint amilyen én is vagyok, de meg is érintette őket, és együtt evett velük! Nem kell elbátortalanodnunk, ha a körülöttünk élők bírálják bennünket, és nyilvántartást vezetnek a hibáinkról. Inkább bátorítsuk magunkat és másokat azzal az igazsággal, hogy Krisztus mindig kész tárt karokkal fogadni, és meggyógyítani bennünket.

Forrás: www.csendespercek.hu



MEGNYERNI AZ ÉLET FUTAMÁT

„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.” (1Korinthus 9:24)

William Arthur Ward írta: „Higgy, mikor mások kételkednek! Tervezz, amíg mások csak szórakoznak! Dönts, mikor mások késlekednek! Készülj fel, míg mások csak álmodoznak! Kezdj hozzá, amikor mások csak halogatják! Dolgozz, míg mások csak vágyakozva sóhajtoznak! Gyűjts, míg mások pazarolnak! Hallgass, mikor mások beszélnek! Mosolyogj, amikor mások ráncolják a homlokukat! Tarts ki, mikor mások feladják!” Ahhoz, hogy győzni tudj az életben, három dolog kell: 1) El kell kezdened. Ez talán nyilvánvalónak tűnik, de sokan mégis leragadnak már a rajtvonalnál, várva, hogy majd történik valami, ami elindítja őket. Mire hívott el, és mire készített fel Isten? Indulj el, és tedd meg, ő erőt is fog adni hozzá! 2) Mindent bele kell adnod. Az olimpiai műugrók nem tartogatják minden erőfeszítésüket csupán az utolsó ugrásra. Nem, hanem minden egyes ugrásnál arra összpontosítanak, hogy az a lehető legökéletesebben sikerüljön, növelve ezzel esélyüket az aranyéremre. Ne elégedj meg a közepszerűséggel az élet semmilyen területén és semelyik szakaszában (ld. Filippi 3:14)! 3) Soha ne add fel! Az 1992-es olimpián a brit Derek Redmond a 400 méteres futásban versenyzett, amikor inszalagszakadással megsérült és elesett. A többi futó elsuhant mellette, míg ő azzal küzdött, hogy egyáltalán valahogy lábra álljon. Apja, akinek arcát elborították a könnyek, lerohant a lelátóról, hogy felsegítse őt. Lassan, kínok között megtették az utat a pálya végéig. Amikor a sportoló átlépte a célvonalat, a barcelonai stadion tapsviharban tört ki. Redmond nem nyert érmet, de elnyert valami sokkal fontosabb dolgot – az emberek tiszteletét. A Biblia azt mondja: „Úgy fussatok, hogy elnyerjétek a díjat!” (1Korinthus 9:24)

KÖSZÖNÖM ÉS HÁLÁS VAGYOK

„Adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.” (Ef 5,20)

Egy szárnyait bontani még nem tudó, pelyhes tollú, rémült kis galamb gubbasztott előttem az öreg, kerti diófa nyújtózkodó árnyékában. Az éjszakai vihar sodorhatta le fészkeből a reszkető madarat. Nem mozdult, lapult a földön heverő ágak bozontjai között. Óvatos mozdulattal fogtam magamhoz, és piciny fejét megsimítva éreztettem vele, hogy barátként tekinthet rám. Két hétig volt közöttünk, egy alkalmi, tágas kalitkát állítottam fel neki a terasz eső és szélvédett zugában. A gyerekek minden nap játszottak vele, röptették az udvaron. Egy nap, mikor kinyitottam ideiglenes lakóhelyének ajtaját, hogy inni adjak neki, kirepült a kezem mellett és a közeli fűzfá kinyúló ágára telepedett. Néhány órán át mozdulatlanul ült ott és figyelt, mintha búcsúzott volna, majd tovaszállt. Azt hittük, sosem látjuk már, de még napokig vissza-visszarepült, tett néhány kört a levegőben, így mondott köszönetet, majd végül eltűnt az égbolt végtelenbe nyúló tengerén. Vajon mi, emberek is ilyen hálások vagyunk minden ajándékért, amit Istentől kapunk? Megköszönjük segítségét, gondviselését, vagy érzéketlenül és természetesnek véve fogadjuk el az égi áldásokat? Pedig nem kell sok, csupán csak ennyi: köszönöm és hálás vagyok...

Forrás: www.csendespercek.hu



A NAGY KÜZDELEM

„És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig.” (2Mózes 17:11-12)

Küzdelem az élet napról-napra. A világ bizonyos részein véres harcok folynak, máshol vallási, vagy politikai csatározások történnek. Szemben állnak volt barátok, testvérek; kétségbeesett küzdelem folyik a mindennapi betevőért, a becsületért, az igazunkért. Bármilyen jellegű is a harcunk, egyedül sokkal nehezebb győzni. Erről szól a mai üzenetünk is. Mózes vezetésével Isten kihozta Egyiptomból Izrael népét. Már önmagában ez is nagy csoda volt, de az igazi próbák csak ezután vártak rájuk. Túlélni a pusztában napról-napra. Amikor Mózes látta a szükségét megkérdezte Istent, hogy mit tegyen. Isten elmondta, és adott vizet, mannat, annyit, amennyire szükségük volt. Teljes mértékben Istentől függtek. Emberi erővel nem maradtak volna életben. Isten gondoskodott szükségleteikről, de most újabb kihívással kell szembe nézniük. Az Amálékíták megtámadják őket. Józsué a néppel együtt harcol, Mózes pedig Istenhez fordul imában erőért és győzelemért. Miután felemelt keze elfárad, Áron és Húr nyújt támaszt neki, és a nép győzelmet arat. A kérdés, hogy kitől függött a győzelem? Elsősorban Istentől, mert övé a nép, az erő, a győzelem. Az emberi részben pedig mindenki benne volt. Élet- és hitharcainkban nagy erőt ad, hogy nem kell egyedül küzdenünk. Az imatámogatás, a közös munka sok-sok tapasztalatot és győzelmet ígért. Nehéznek érzed a küzdelmeidet? Fordulj Istenhez, és fordulj azokhoz a társaidhoz, akik tartják a karod, akik érted és veled imádkoznak. A valóságban nincs helye a magányos harcosoknak. Függyünk Istentől, mert csak nála van szabadítás!

Forrás: www.kegyelem.net

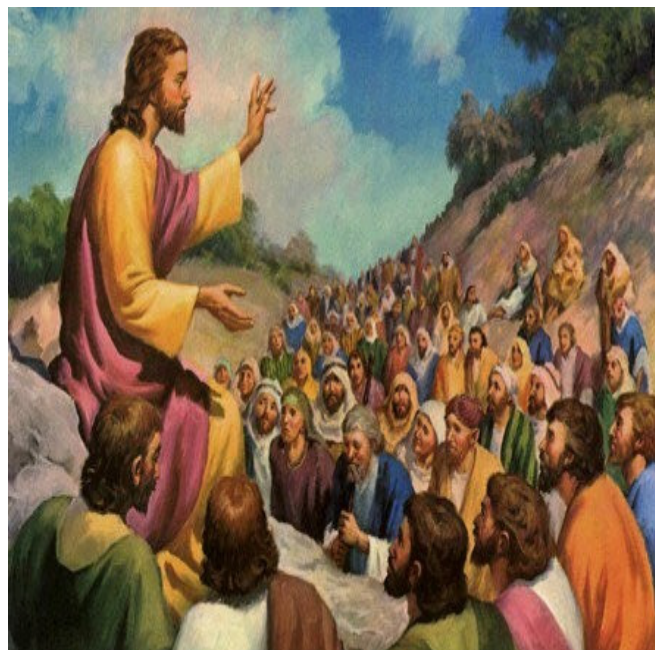
JÉZUS KRISZTUS TANÍTÁSA

Egy alkalommal Jézushoz járult egy gazdag ifjú, és megkérdezte: „Mester, mi jót kell tennem, hogy eljussak az örök életre?” Jézus így válaszolt neki: „Miért kérdezel engem a jóról? Csak egyedül Isten a jó. Ha pedig el akarsz jutni az életre, tartsd meg a parancsokat!” Az ifjú tovább kérdezte: Melyeket?” Jézus felsorolta: „Ne ölj, ne paráználkodjál, ne lopj, hamisan ne tanúskodjál, atyádat és anyádat tiszteld, és szeresd felebarátodat úgy, mint önmagadat!” Az ifjú erre kijelentette: „Ezt mind megtartottam. Mit kell még tennem?” Jézus így felelt: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el mindenedet, és árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben. Azután jöjj, és kövess engem!” Ennek hallatára az ifjú szomorúan eltávozott, mert nagy vagyona volt.

(Máté evangéliuma 19,16-22)

Bár a gazdagságot is lehet jóra használni és a vagyonból lehet segíteni a rászorulókat, mégis jobb vigyázni, mert a gazdagság azt a veszélyt hordozza magában, hogy az ember eltávolodik Istentől és jobban bízik a vagyon által nyújtott biztonságban, mint az Isteni Gondviselésben. A gazdagság sosem kerülhet az Isten által adott lelki béke, az öröm vagy az életszentségre törekvés elé. A gazdag ifjú esete, amiről a mai evangéliumi szakaszban olvasunk, példa arra, hogy vannak, akik számára a gazdagság fontosabb Istennél, s nem akarnak Isten kedvéért lemondani róla. Jézus inkább a szegénységet ajánlja, ami közelebb segít Istenhez, növeli iránta való bizalmunkat. A gazdag ifjú esete szomorú példája annak, hogy nem elegendő a törvények ismerete és megtartása. Jézus egy tökéletesebb életre hívta meg őt és hív meg minket, amely azt jelenti, hogy minden vagyonról és világi kincsről lemondva őt kell követnünk. Az ifjú nem volt erre képes, nem indult el a tökéletes élet útján. Ő szomorúan távozott, s bizonyára Jézust is eltöltötte a szomorúság az ifjú döntése miatt. Említsük meg, hogy a vagyon megszerzésére sokan nem becsületes munkával töreksenek. Ha valaki mások megkárosításával vagy egyéb, nem tisztességes módon tesz szert vagyonára, bűnt követ el, amely sérti az igazságosságot, eltávolít Istentől. A földi kincseket gyűjtő ember könnyen azt hiszi, hogy pénzért és pénzzel minden megszerezhető. Lehet, hogy sok mindent elér pénze segítségével, de az üdvösséget elveszítheti.

Horváth István Sándor



EMBERNEK LENNI EMBERFELETTI FELADAT

Egy szombat reggel egy kisfiú a homokozójában játszott. Ott volt nála egy dobozni autója és teherkocsija, a műanyag vedre és egy fényes, piros műanyag lapát. Ahogy utakat épített és alagutakat ásott a puha homokban, talált egy nagy követ a homokozó közepén. A fiúcska körülásta a követ, és így sikerült kiszabadítania a homokból. Nem csekély veszéllyel nyomta-taszította a követ a lábával. (A fiúcska nagyon kicsi volt, a kő meg nagyon nagy.) Amikor a homokozóláda falához ért a kővel, azt látta, hogy nem tudja átgurítani rajta. A kisfiú csak tolt, nyomta, és a lapáttal feszítve emelte, de valahányszor azt gondolta, hogy előbbre jutott, a kő megbillent, és visszaesett a homokozóba. A kisfiú morgott, küszködött, taszította, lökte, de csak annyit ért el, hogy a kő visszagurult, és meghorzsolta pufók ujjait. Végül csalódottságában sírva fakadt. Közben édesapja a nappali ablakából követte az események alakulását. Ahogy eleredtek a könnyek, egy óriási árnyék vetődött a homokozóba a sírdogáló kisfiúra. A fiúcska édesapja volt az. Szelíden, de határozottan kérdezte:

- Fiam, miért nem vetettél be minden rendelkezésedre álló erőt?

A kisfiú megsemmisülten zokogta:

- De hát azt csináltam, apa, hát azt csináltam! Minden erőmet beleadtam!

- Nem fiam – helyesbített az apa kedvesen. – Nem adtad bele minden erődet. Nem kértél meg engem! Azzal az édesapa lehajolt, megragadta a követ, és kirakta a homokozóból.

Bruno Ferrero



JÉZUS, ADD HOGY ÚGY SZÓLJAK MINDIG...

Jézus, add, hogy úgy szóljak mindig, mintha ez lenne az utolsó szavam, amelyet kimondok! Add, hogy mindig úgy cselekedjem, mintha ez lenne az utolsó tettem, amelyet végbeviszek! Add, hogy úgy tudjak szenvedni mindig, mintha ez lenne az utolsó gyötrelmem, amelyet felajánlhatok Neked! Add, hogy mindig úgy imádkozzam, mintha ez lenne az utolsó lehetőségem itt a földön, hogy beszélgessek Veled!

Chiara Lubich

ÉRDEMES ÁTGONDOLNI

Amikor szeretetet sugárol, szeretetben részesülsz. Amint tudatosul benned, hogy mindig eldöntheted, bezárkózol vagy szeretetet sugárol, máris kezdetét veszi gyógyulásod.

Ismeretlen szerző

A SZŐLŐMUNKÁSOKRÓL SZÓLÓ PÉLDABESZÉD

Abban az időben Jézus ezt a példabeszédet mondta tanítványainak: A mennyek országa olyan, mint amikor egy gazda kora reggel kiment, hogy szőlőjébe munkásokat fogadjon. Miután napi egy dénárban megegyezett a munkásokkal, elküldte őket a szőlőjébe. A harmadik óra körül megint kiment, s látta, hogy mások is ácsorognak ott tétlenül a piactéren. Ezt mondta nekik: „Menjetek ti is a szőlőmbe, és ami jár, megadom majd nektek.” Azok el is mentek. Majd a hatodik és a kilencedik órában újra kiment és ugyanígy cselekedett. Kiment végül a tizenegyedik óra körül is, és újabb ácsorogókat talált. Megkérdezte tőlük: „Miért álldogáltok itt egész nap tétlenül?” Azok ezt válaszolták: „Mert senki sem fogadott fel minket.” Erre azt mondta nekik: „Menjetek ti is a szőlőmbe!” Amikor beesteledett, a szőlősgazda így szólt intézőjéhez: „Hívd össze a munkásokat, és add ki a bérüket, az utolsókön kezdve az elsőig!” Először azok jöttek tehát, akik a tizenegyedik óra körül kezdtek, és egy-egy dénárt kaptak. Amikor az elsők jöttek, azt hitték, hogy nekik többet fognak adni, de ők is csak egy-egy dénárt kaptak. Amikor átvették, zúgolódni kezdtek a gazda ellen: „Ezek az utolsók csak egy órát dolgoztak, és ugyanúgy bántál velük, mint velünk, akik a nap terhéért és hevét viseltük!” Ő azonban ezt felelte az egyiküknek: „Barátom, nem vagyok igazságtalan veled. Nemde egy dénárban egyeztél meg velem? Ami a tied, fogd és menj! Én ennek az utolsónak is annyit szánok, mint neked. Talán azzal, ami az enyém, nem tehetem azt, amit akarok? Vagy rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?” Így lesznek az utolsókból elsők, és az elsőkből utolsók!

(Máté evangélium 20,1-16)

A szőlőmunkásokról szóló példabeszédet sokan félreértik, és azt gondolják, hogy igazságtalanság történt. Véleményük szerint a szőlősgazda igazságtalanul járt el, amikor ugyanakkora összeget adott mindenkinek, és nem tett különbséget azok között, akik egész nap fáradoztak, illetve akik csupán egyetlen órát dolgoztak a nap folyamán. Mielőtt túlságosan beleásnák magukat ezen gondolataikba, gondoljanak arra, hogy az igazságosság érzése nem feltétlenül egyezik Isten igazságosságával, és lehet, hogy ott is igazságtalanságot sejtjenek, ahol valójában nincs is. Nézzük a történetet! A szőlősgazda és az első munkások reggel kölcsönösen megegyeztek egy dénárban, amit a munka befejeztével hiánytalanul meg is kaptak. Ami a megállapodás alapján járt nekik, azt pontosan megkapták. Akkor hol van itt az igazságtalanság? Sehol, mert a gazda nem bánt velük igazságtalanul. Az már egy másik kérdés, hogy miért adott szintén egy dénárt azoknak, akik az elsőkhöz képest kevesebbet dolgoztak? Mert jószívű, nagylelkű volt. És ő nem lehet nagylelkű? De igen! A saját vagyonával azt tesz amit akar. Akár két dénárt is adhatott volna azoknak, akik csak egy órát dolgoztak, persze nem akarta bosszantani a reggel munkába állókat. Ne menjünk el szó nélkül amellett, hogy a fizetés mértéke miatt lázadó elsők valójában irigyek. És az irigység bűn. A történet nem pénzről és munkabérről szól, hanem azt példázza, hogy Isten minden embernek ugyanazt a jutalmat (egy dénárt) szeretné adni a földi élet után, és ez az üdvösség. Az üdvösség minden ember számára Isten nagylelkűségének ajándéka, amelyért azonban legalább egy keveset dolgozni kell.

Forrás: www.napievangeliu.hu



IDŐSEK IMÁJA

MAGYAR ÁLDÁS

Uram, köszönöm Neked az ajándékba kapott éveket és évtizedeket. Köszönöm életem minden eredményét, amivel megörvendeztetettél és minden kudarcát, amivel korlátaimra figyelmeztettél. Köszönöm családtagjaimat, akik elviselnek, akik mellettem állnak és szeretnek.

Uram, kérlek, bocsásd meg, amit rosszul tettem, és amit elmulasztottam. Köszönöm, hogy Te nem mégy nyugdíjba, hanem ma is mindent megteszel üdvösségemre.

Uram, adj nekem hálás szívet, hogy mindig észrevegyem: több okom van a hálára, mint a panaszra. Ments meg az irigységtől, elégedetlenségtől, nyugtalanságtól, a mindentudás látszatától és a mindent-jobban-tudás hazugságától, a gyanútól, hogy valaki mindig bántani akar. Ments meg a közönytől, a házsártos, barátságtalan viselkedéstől, az örökös zsörtölődéstől, a rút önzéstől, a mindent elborító keserűségtől és a hiábavalóság nyomasztó érzésétől.

Uram, adj erőt, hogy békésen hordjam az öregkor terheit, humorral fogadjam feledékenységem jeleit, erőtlenségemet, érzékszerveim tompulását, testi-szellemi erőm hanyatlását.

Uram, adj bölcs szívet, hogy meg ne feledkezzem a végről itt, és a kezdetről odaát. Kérlek, adj kedvet a munkához, amit még elvégezhetek. Tégy hasznossá, hogy ne érezzem csak tehernek magam és adj alázatot, hogy belássam egyre inkább másokra szorulok. Adj kedvet az imádsághoz, a Veled való beszélgetéshez. Adj világosságot, hogy jól lássam magam, és jól lássak másokat is. Adj jó kedvet és nyitottságot, hogy még mindig tudjak befogadni és adj szeretetet, hogy ne csak panaszkodjak mások hidegsége miatt, hanem áraszam szereteted melegét.

Uram, maradj az, aki mindig voltál: megbocsátó Édesatyám. Ez indítson arra, hogy én is tudjak megbocsátani. Ne engedd, hogy valaha is fáradt legyek a köszönetmondáshoz. Ne engedd, hogy valaha is abbahagyjam dicséretedet. Tartsd meg és növeld hitemet. Szólj Uram, még hallja a Te szolgád!



Amen.

ISTEN SOHASEM TÉVED

Egyszer történt egy hajótörés, amit csak egy ember élt túl. Őt a víz egy lakatlan sziget partjára vetette. Azon imádkozott nap mint nap, hogy jöjjön és mentse meg valaki. Mindennap kémlelte a horizontot, hátha meglát egy hajót, ami megmentheti, de hiába. Végül, beletörődve sorsába, épített magának egy kis kunyhót a szigeten.

Aztán egy napon, amikor elment halászni, hogy legyen aznapra is mit ennie, szörnyű dologra ért vissza. Az egész kunyhó lángokban állt! Teljesen elégett, úgy, hogy csak hamu maradt belőle. A hajótörött teljesen elkeseredett. Nemcsak hogy hajótörést szenvedett, de mire beletörődött sorsába és épített magának egy kis zárt menedéket, az is oda lett. „Hogy tehetted ezt velem Istenem? Mivel érdemeltem ki ezt a rosszat? Pedig már kezdtem megbarátkozni az egyedüllét gondolatával, és olyan jól éreztem magam ebben a kis kunyhóban, miért kellett ezt is elvennem tőlem?” – kiáltott Istenhez.

Másnap kora reggel, amikor kisírt szemét kinyitotta, arra ébredt, hogy kiköt egy hajó. Nem hitt a szemének! Amikor felszállt a hajóra megkérdezte a kapitányt, hogy honnan tudták, hogy ő ott van.

„Abból a nagy füstből, amit csináltál. Abból láttuk, hogy van itt valaki a lakatlan szigeten.” – felelte a kapitány. Az ember életében vannak olyan időszakok, amikor mindent elveszítettnek érez, mert annyi rossz dolog történik veled. De az életnek minden negatív történésre van egy pozitív válasza!

Ismeretlen szerző

Áldott legyen a szív, mely hordozott,
És áldott legyen a kéz, mely felnevelt
Legyen áldott eddigi utad,
És áldott legyen egész életed.

Legyen áldott Benned a Fény,
Hogy másoknak is fénye lehess.
Legyen áldott a Nap sugara,
És melegítse fel szívedet,

Hogy lehess meleget adó forrás
A szeretetedre szomjazóknak,
És legyen áldott támasz karod
A segítségre szorulóknak.

Legyen áldott gyógyír szavad,
Minden hozzád fordulónak
Legyen áldást hozó kezed
Azoknak, kik érte nyúlnak.

Áldott legyen a mosolyod,
Légy vigasz a szenvedőknek.
Légy te áldott találkozás
Minden téged keresőnek.

Legyen áldott immár
Minden hibád, bűnöd, vételked.
Hiszen aki megbocsátja,
Végtelenül szeret téged.

Őrizzen hát ez az áldás
fájdalomban, szenvedésben.
Örömdobban, bánatodban,
bűnök közti kísértésben.

Őrizze meg tisztaságod,
Őrizze meg kedvességed.
Őrizzen meg Önmagadnak,
és a Téged szeretőknek.



ISTEN NEM ÍGÉRT

Isten nem ígért mindig kék eget,
Mindig virágos, víg ösvényeket,
Ború nélkül derűt, árnyék nélkül fényt,
És fájdalom nélkül békét nem ígért.
De ígért erőt minden új naphoz,
Munkához nyugalmat, világot utadhoz,
Bajban is nyugalmat és segítő kezet,
Mindig veled érző örök szeretetet!

Ismeretlen szerző

SEMMI NEM VÁLASZTHAT EL

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakíthat el minket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban van.”

Rómabeliekhez írt levél 8:38-39

Pál apostol időnként nehezen érthetően fogalmaz. Mestere volt az akkori Írásoknak, törvényeknek, zsidó hagyományoknak. Érvései, levezetései logikusak, világosak. Ezt látjuk itt a Rómabeliekhez írt levél 7., 8. fejezetében is, amikor a hívő ember belső harcát írja le. Régi, bűnös természetünk állandóan elő akar törni, legyőzni jóra való törekvésünket, megakadályozni az Istennel való járást. Gondolatmenetének a végén úgy ír, mint egy zsoltáriró, akik igazán költői módon fogalmazzák meg Istennel szerzett, személyes tapasztalataikat. A győzelem titka egyszerűen Krisztus győzelmének igénylése a bennünk élő Szentlélek által. Amikor megkeresztelkedünk, jelképesen egyé válunk Krisztussal. Ez egyrészt azt jelenti, hogy bűneink a kereszthalála által el vannak törölve, másrészt új életünket ő irányítja minden tekintetben: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Többé pedig nem én élek, hanem Krisztus él bennem; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Galata 2:20) A felnőtt, érett döntően és elköteleződéssel alapuló keresztség ezt a mély tapasztalatot jelképezi. Beméritkezni a vízbe – mintegy meghalni a régi életünknek, otthagyni a múltat a hullámsírban, és feltámadni egy új életre. A Krisztussal való egyesülés olyan erős kötelék, amit égen-földön semmilyen erő, vagy hatalom nem képes szétválasztani. Ma, amikor az elvileg örökké tartó házassági fogadalmakat is könnyedén felrúgják emberek, különösen bátorító a gondolat, hogy Isten irántunk való szeretete soha nem változik. Övéi vagyunk, a Szentlélek által bennünk él. Megnyugtató, inspiráló, megerősítő és irányt mutató a jelenléte életünkben.

Forrás: www.kegyelem.net



MIKOR NYUGTALAN VOLTAM

Mikor nyugtalan voltam, csillapítottad gyötrelmeimet.
Mikor fáradt voltam, Te adtál pihenést.
Mikor egyedül voltam, szeretetet hoztál.
Mikor beteg voltam, gondoskodtál rólam.
Mikor megsértettek, Te segítettél.
Mikor idősödtem, mosolyt varázsoltál arcomra.
Mikor gondjaim voltak, megosztottam veled és segítettél.
Mikor boldog voltam, örömben is részt vettél.

Boldog Kalkuttai Teréz



Peres Hunor

VÁLTOZÁS SZELE

Amikor szomorúságnak völgyében jár a lelked,
Amikor kilátástalannak tűnik az életed,
Amikor félelem uralkodik feletted,
Amikor mások döntenek helyetted.

Ne várj nagy csodákra az életedben,
Maradj mindig hitben és reményben.
Az Isten ott van melletted,
Szorosan fogja a kezéd.

Hozzád is elér a változás szele,
Megérint majd Isten kegyelme.
Leteszed a terheket,
Lelkedet eltölti a szeretet.

Isten szava legyen csak ajkaidon,
Magatartásod jó példaként szolgáljon..
Ha megzavar a nagy kísértő,
Hivatkozz Jézusra, Ő a megmentő.

Ha bántások érnek,
Felemésztenek a sérelmek.
Emelkedj felül mindenben,
Célod csak megbocsájtás legyen.

Köszönd meg, amit kaptál,
Magadból csak jót adjál.
A múltadon legyen lakat,
Isten életednek új értelmet adhat.

2013. szeptember 11.



NE ÍTÉLJ!

„Józanító arra gondolni, hogy nem szolgálattal, hanem szemlélődéssel, látással tudunk legjobban szeretni. Ha szolgálod az embereket, akkor segíted, támogatod, vigasztalod őket, fájdalmukat enyhíted. Ha belső szépségükben és jóságukban látod őket, akkor átalakítasz és teremtesz. Gondolj néhány emberre, akiket szeretsz, s akik hozzád is vonzódnak. Próbálj meg mindegyikre úgy nézni, mintha most látnád őket először, s ne engedj, hogy múltbéli ismereted és velük kapcsolatos élményeid befolyásoljanak, akár kellemesek, akár kellemetlenek voltak azok. Keress olyan dolgokat, melyek eddig esetleg elkerülték figyelmedet a megszokottság miatt. A megszokottság, ismertség, ugyanis áporodottságot, vakságot és unalmat szül. Nem szeretheted azt, amit nem fedezel fel állandóan, újra és újra.”

Részlet – Anthony de Mello: Ne ítélj!



HÍVÓ SZÓ

540431 Marosvásárhely, Kakukk utca 1. szám
E-mail: hunorhome@gmail.com
Mobil: 0740-262880
Web: www.pereshunor.freewb.hu
Szerkeszti és tördeli: Peres Hunor